

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ 15 — *Εν δε καίς επαρ. φρ. 16 — *Εν τῶ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ θέσις τοῦ ἐν Λονδίῳ πρέσβεώς μας κ. Κοντοσταύλου κατήντησε σκανδαλώδης. Ὁ Διάδοχος δίδει γεῦμα καὶ ἀντὶ τοῦ πρέσβεως προσκαλεῖται ὁ Γραμματεὺς, ὁ δὲ πρέσβυς τὸ τρώγει — δυστυχῶς ἔχει τὸ γεῦμα.

Τελευταίον πάλιν τὸ ἐν Λονδίῳ Φιλελληνικὸν Κομητάτον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Λόρδου Ρόσβερν προσφωνεῖ ἀντὶ τοῦ πρέσβεως τὸν γραμματέα καὶ ἀντιφωνεῖ ὁ κ. Γραμματεὺς. Καὶ αὐτὸ τὸ τρώγει ὁ κ. Κοντοστάυλος, διότι ὁ κ. Γεννάδιος δὲν εἶναι πλέον ὁ γραμματεὺς τοῦ πρέσβεως, ἀλλ' ὁ κ. Κοντοστάυλος εἶναι ὁ πρέσβυς τοῦ γραμματέως του.

Ἐὰν χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἀπαμάκρυναν τὸν κ. Γεννάδιον, νομίζομεν ὅτι τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ πρέσβεως θὰ τὴν ἐξυπηρετοῦν πολὺ καλλίτερον ἀπομακρύνοντες αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ὅλα τὰ ὑπουργικὰ φύλλα, πρῶτιστον δὲ πάντων τὸ ἐπίσημον Ἑθνικὸν Πνεῦμα, λαϊκάργως συναγωνίζονται τίς πρῶτος νὰ ἀναγράψῃ ὅτι ἐν τῇ συνομολογήσει τοῦ νέου δανείου ὁ κ. Ἀνδρέας Συγγρὸς ἐνήργησε μᾶλλον ὡς Ἕλληνας παρά ὡς τραπεζίτης.

Χάριν τοῦ ἀπεγνωσμένου Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐπροτιμῶμεν ἐὰν ὁ κ. Συγγρὸς ἐνήργει μᾶλλον ὡς τραπεζίτης παρά ὡς Ἕλληνας.

Ὁ ἑλληνικὸς Προϋπολογισμὸς ἐβαρύνθη πρὸ πολλοῦ τὰ ἐγκόσμια.

Πρὸ πολλοῦ δὲν φοιτᾷ οὔτε εἰς ταβέρνας, οὔτε εἰς παραναγωγεία.

Κάποτε μόνον δοκιμάζει τὴν τύχην του εἰς τὴν Λέσχην τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

Ἐγένετο ὁπαδὸς τῆς ἀπεγνωσμένης σχολῆς καὶ ἀναγινώσκοντες Μυσσὲ, Λεοπάρδην καὶ τὰς Ἰτέας τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου.

Ἐσχάτως ἐπρομηθεύθη ἐν βεβόλθερ καὶ παραδοκεῖ τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἄερα, δίδων καὶ εἰς αὐτὸν τὴν τελευταίαν τροφὴν του.

Ὁ κ. Συγγρὸς ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου Προϋπολογισμοῦ. Τρέχει καὶ τὸν εὐρίσκει.

Ἀκριβῶς τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ περιεργάζετο τὸ ὄπλον τῆς σωτηρίας του, ὡς τὸ ὀνομάζει.

— Τί θὰ κάμῃς βρὲ ἀδελφὲ, τοῦ λέγει καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ σιδηροῦν βεβόλθερ ἀπὸ τὰς χεῖρας.

— Ἄ! ἐννοεῖς νὰ μοῦ ἀφαιρέσης καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα;

— Ὅχι, φίλε μου, νά. (Καὶ τοῦ δίδει ἐν ἀργυροῦν βεβόλθερ). Ἐγὼ δὲν σὲ τρατάρω ὡς τραπεζίτης, ἀλλ' ὡς φίλος.

Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ νέου δανείου.

Ἐχρειάζοντο τρεῖς ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ νὰ διορισθῇ εἰς ἀξιοπρεπῆ θέσιν ὁ κ. **Ἀλέξανδρος Λεονάρδος**, ἐπαξίως τῶν κοσμοῦντων αὐτὸν τόσων πλεονεκτημάτων καὶ τῆς μακρᾶς πείρας, ἣν ὡς προξενικὸς ὑπάλληλος εἰς σπουδαίας πάντοτε θέσεις ἀπέκτησεν.

Ὁμολογουμένως ὁ κ. Κουμουνοῦδρος ἐξεδήλωσε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὰς ἀρετὰς αἷς ἔχει ὡς ἄτομον, διορίσας τὸν κ. Λεονάρδον ὑποπρόξενον γραμματέα τοῦ ἐν Μαυροβουνίῳ πολιτικοῦ πρατορείου.

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας καὶ τὸν κ. Ὑπουργὸν καὶ τὸν φίλον μας κ. Λεονάρδον.

Τὴν ἐπίκρισιν τοῦ συνεργάτου μας **Νίκου** περὶ τῶν *Ἐμμέτων* τοῦ κ. Ὑπερίδου μόνον οἱ μὴ προφέροντες τὸ ῥῶ δύνανται νὰ ὑπερκοκτίσουν· διότι αὐτοὶ θὰ λέγουν πάντοτε: Ὁ ποιητὴς τῶν *Ἐμμέτων*.

Ὁ ἀτηλέγραφος ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ παραινεῖ τὰς μὲν μητέρας ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα νὰ κλαίουν διὰ τὸν θάνατον τῶν υἱῶν των καὶ τὰς ἀδελφὰς ν' ἐτοιμάσσουν ἀπὸ ταῦδε τὰ πένθιμά των διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν των.

λήκτων δεκαπεντασυσλάδων συγκειμένη, ἐνῶ ἡ μεγαλειτέρα ἦν μέχρι τοῦδε εἶχον ἀναγνώσει, ἢ τοῦ Musset πρὸς τὸν Tattet, ἀπαρτίζεται ἐκ 265 μόνον. Ἡ διαφορὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων ἡμολογῶ ὅτι δὲν εἶναι μεγάλη, μεγάλη ὅμως εἶναι βεβαίως ἢ τῶν στιγουργῶν. Ὁ ἀξιῶν νὰ χύσῃ χεῖμαρρον λόγων πρέπει, ἐκτός ἂν εἶναι βουλευτής, νὰ χύνη καὶ χεῖμαρρον ἰδεῶν, ἄλλως τὸ βιβλίον μεταβάλλεται εἰς εὐρύ καὶ πολυθάλαμον μέγαρον φωτιζόμενον ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μόνον λυχνιῶν. Ὁ κ. Ὑπερίδης ἔχει 160 θαλάμους, σελίδας δηλαδή, ἀλλ' ἡ ἀναλογία τῶν φωτιζομένων πρὸς τὰς μὴ εἶναι τόσον ἀνιτος, ὥστε προτιμῶ νὰ τὴν παραλείψω.

Πολλάκις δυσανασχετεῖ ὁ ἀναγνώστης διαβλέπων διεληθόντα πρὸ τοῦ ποιητοῦ λαμπρὰ θέματα, ωραίας χρυσαλλίδας, ἀδεξιῶς συλληφθείσας ἢ πρωτοτυποτάτας ἰδέας πνιγομένας ἐντὸς ὠκεανῶν λέξεων· οὕτω τὰ ποιήματα: «τὴν Ἀρχαιοτητα λατρεύω», «τὸ ἐπιτύμβιον μου», «εἰκείνη» «τῆ Κῦρα», «τὸ πρότυπον» καὶ ἄλλα τινὰ ἂν ἐγράφοντο ἐπιμελέστερον, ἂν δὲν ἦσαν τόσον μακρὰ, ὥστε ὁ ποιητὴς στερούμενος ὄχι πλέον ἰδεῶν, ἀλλὰ λέξεων νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ κόρον τὴν αὐτὴν φράσιν δις ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ὅμοιος πρὸς τοὺς πτωχοὺς τοὺς φοροῦντας δύο γελέκια ἐλλείψει ἐπενδύτου, θὰ ἦσαν ἀληθῶς κάλλιστα.

Ἄλλο κακὸν, κοινὸν εἰς τοὺς πλείστους, εἶναι οἱ ἀτελεῦτητοι θρηνοὶ καὶ τὰ δάκρυα διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς φίλης, κακὸν ἀναγκάζον τὸν μέλλοντα ν' ἀναγνώσῃ στίχου πρὶν ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον νὰ παρακαλῇ: «Θεέ μου, εὐδόκησον νὰ μὴ εἶναι ἀπιστος ἢ ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ. Δυστυχῶς ἢ ἐρωμένη τοῦ κ. Ὑπερίδου ἦτο. Ὡς ἄνθρωποι λυπούμεθα πολὺ, ὡς ἀναγνώσται πλείοτερον.

Περὶ πατρίδος δὲν γράφει πολλά. Τοῦτο πιθανόν νὰ καταλογισθῇ αὐτῷ ἀσύγγνωστον ἀμάρτημα ὑπὸ τινων ἐν Ἀθήναις συναδέλφων του κηρυζάντων ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως, ὅτι, ἐκτός τῆς πατρίδος οὐκ ἔστι σωτηρία τῇ ποιήσει καὶ ὅτι ὁ Ἕλλην ὁ γράφων καὶ μὴ ὕμνων τὴν Λαύραν καὶ μόνον τὴν Ἁγίαν Λαύραν εἶναι ἔκφυλος γόνος τῶν ἐνδόξων πατέρων μας. Δὲν συμμερίζομαι, δυστυχῶς δι' ἐμὲ, τὴν γνώμην. Νομίζω, ὅτι πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἰδίᾳ σήμερον, ἐν ἐποχῇ γενικῆς στρατολογίας, εἶναι περιττὸν νὰ στέλλεται εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμον ἀντικαταστάτης ἢ Μοῦσα, καὶ ὅτι δύναται τις κάλλιστα νὰ προσφέρῃ τὰ ἄσματα τοῦ εἰς τὴν ἐρωμένην του καὶ τοὺς βραχίονας εἰς τὴν πατρίδα.

Ἄλλως τε οἱ τῆς ἀντιθέτου γνώμης πολλάκις συγγέουσι νὰ εὐχαρίστως δύο τινὰ ὅλως διάφορα: τὸ θέμα τοῦ ποιήματος καὶ τὸ ποίημα αὐτό. Μέγα βεβαίως καὶ ἐπίφθονον τὸ ὕμνεῖν τὴν πατρίδα· ἀλλ' οἱ διαμφισβητοῦντες τὴν ἀξίαν ἐθνικῶν τινων, ὡς κατὰ συνθήκην καλοῦνται, ποιημάτων, δὲν προσβάλλουσι τὸ ἀντικείμενον τὸ ὅποιον ἐψάλεν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ ἐψάλεν· οὕτω δύναται τις κάλλιστα νὰ θέλῃ πόλεμον, ὄχι ὅμως καὶ πετσώματα. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὸ θέμα δὲν ἀγιάζει τὸ ποίημα· ἂν οὕτως εἶχε, θὰ ἐνεθουσίαν πολὺ ὑπὲρ τοῦ κ. Ὑπερίδου, διότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τρέφω ἀληθῆ λατρείαν πρὸς τοὺς τίτλους ποιημάτων του τινων.

Καταλήγω συνοψίζων τὰς περὶ τῶν Ἐμμέτρων κρίσεις μου. Εὐρὸν ἐν αὐτοῖς πολλὰς καλὰς ἰδέας, πλείοτερον καλοὺς τίτλους, ὀλίγιστα καλὰ ποιήματα.

Ὁ κ. Ὑπερίδης εἶναι νεώτατος μανθάνω· ἔχει λοιπὸν

καιρὸν νὰ θεραπευθῇ ἀκολουθῶν νέαν ὁδόν. Ἄς λησμονήσῃ τὰ Ἐμμέτρα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐξέδωκεν. Ὁ ποιητὴς, λέγει ὁ Corré ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ Cahier Rouge, δὲν πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ ὧν ἐγράψεν, ἅμα ἐγράφησαν, ἀλλὰ περὶ ὧν θὰ γράψῃ.

Νίκος.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ὁ φίλτατος **Νίκος** μας ἀναχωρεῖ σήμερον δι' Αἴγυπτον, παροδικῶς διελθὼν ἐντεῦθεν ἀφοῦ μᾶς ἀφῆσεν ὡς ἐνθύμημα ωραίους στίχους, ωραιότερα πεζὰ καὶ ωραιότατα *Σκέψεις Παροδίου*. Ἄν ὑπῆρχεν ὑπερθετικὸν ὑπερθετικὸν θὰ ἐλέγομεν ὅτι πάντων ωραιότατη ἦτο ἡ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας παρουσία τόσον χρυσοῦ φίλου.

ΜΟΛΙΣ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ,

ἢ προπατορικὴ αὐτῆ εἶρα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀργίας, προτιθέμεται νὰ ἐπιφέρουν ὀλίγην ἀντιδρασίαν κατὰ τῆς στρατιωτικῆς καὶ ὅλως πουριτανικῆς ὄψεως ἣν ἔλαβεν ἡ ἡμετέρα πόλις.

Δύο κέντρα κυρίως θὰ κάμουν κέντρον τὰ Χαφτεία. Τὸ θεατρίδιον τοῦ κ. Β.θουοῦ τὸ ὅποιον ἐτοιμάζεται νὰ δεχθῇ ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου σκηνῆς του μεγάλην ἰταλικὴν ὄπεραν καὶ τὸ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΑΘΗ

ΠΑΡΑ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ.

Ζῦθος νέος, κατασκευὴ τοῦ κ. **Βάθη**, δι' ὕλικου ὅλως ἑλληνικοῦ. ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ πικρίζῃ πολὺ, νὰ καταβαίνει ἠδονικώτατα καὶ νὰ μὴ ζαλίζῃ εὐκόλως. Μετὸν ζῦθον τοῦ κ. **Βάθη** δυνάμεθα νὰ συναγωνισθῶμεν μετὸς χειροτέρου εἶδους Γερμανοῦς ζυθοπότας.

Αἰθουσαι νεώταται, ωραία διασκευασμένα, εὐρεῖται, εὐχέροι.

Ἄρτος γερμανικὸς γλυκύτατος, μόνον εἰς τοῦ κ. **Βάθη** καθημερινῶς εὐρισκόμενος.

Ἐδώδιμα, ὡς καθαλιέροι τοῦ ζῦθου, νωπότατα καὶ ἀρίστης ποιότητος.

Σφαιριστήριον με μόνην μίαν δραχμὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα.